

HỒI THỨ HAI TRĂM HAI MƯƠI

TÌM ĐƯỜNG NHỚ TỚI CHUYỆN DƯƠNG CHÂU

Trịnh Khắc Đẳng càng nghe Vi Tiểu Bảo nói, món nợ càng lên cao. Hắn nghĩ thầm:

- "Gã bán cả người chết, nếu kể từ cao tổ, tăng tổ, cao tổ nhưng tăng tổ nhưng nhưng cũng đem bán thì đành chịu chết. Dù người quá cố có bớt tiền đi, chỉ tính tám chục vạn lạng thôi mình cũng không chịu nổi".

Nhưng hắn không dám nói thẳng là mình chẳng chịu mua, mà chỉ cất tiếng năn nỉ:

- Tại hạ...tại hạ thực tình không mua nổi...

Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Người không mua nổi thì ta tha cho. Nhưng đã nhận lời mua thì không được chối cãi. Người thiếu ta ba trăm tám chục vạn lạng bạc thì tính sao đây?

Công chúa cười nói:

- Phải rồi! Lấy ngay ba trăm tám chục vạn lạng bạc đưa đây cho ta thì mới được tha về.

Trịnh Khắc Đẳng giơ bộ mặt đưa ma ra nói:

- Bên mình tại hạ chưa có đủ lấy một ngàn lạng thì lấy đâu ra được ba trăm tám chục vạn lạng để trả ngay bây giờ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thế thì thôi. Người chưa có tiền thì ta bằng lòng cho chịu. Nhưng phải mau mau đem phụ thân, mẫu thân, nhưng nhưng, bà nội và cả bà ngoại chết rồi giao cho ta, thiếu một sợi tóc cũng không được.

Trịnh Khắc Đẳng nghĩ bụng:

- "Nếu cứ giây dưa thế này hoài thì không biết đến bao giờ mới kết thúc?"

Hắn đưa mắt nhìn A Kha để mong cô nói giúp, nhưng cô cứ đứng đằng xa quay lưng lại, quyết không dính tới.

Trịnh Khắc Ỗảng trong lòng nóng nẩy nhằm chừng Vi Tiểu Bảo muốn chặt chân tay mình, bất giác hắn đập đầu binh binh, miệng không ngớt kêu vang:

- Vi hương chủ! Tiểu nhân ám toán sát hại Trần Tổng đà chúa quả tội đáng muôn thác. Xin hương chủ khoan hồng đại lượng tha mạng cho tiểu nhân. Dù tiểu nhân có thiếu lão nhân gia bốn trăm tám chục vạn lượng bạc, tiểu nhân...nhất định sẽ tìm cách hoàn trả đầy đủ...

Vi Tiểu Bảo thấy hành hạ hắn đã đủ điều thăm hại rồi cũng đã nguôi giận, liền bảo:

- Được rồi! Vậy thì ngươi phải viết văn tự thiếu nợ.

Trịnh Khắc Ỗảng cả mừng vội đáp:

- Dạ! Dạ!

Rồi quay lại bảo tên vệ sĩ:

- Lấy giấy bút cho ta!

Nhưng trên hoang đảo này đào đâu ra giấy bút.

Tên vệ sĩ cũng rất nhanh trí, liền xé một mảnh vạt áo mình rồi nói:

- Bên kia rất nhiều người chết. Ta lấy máu của họ mà viết cũng được.

Gã nói rồi toan chạy đi lôi xác Phong Tế Trung lại.

Vi Tiểu Bảo vươn tay ra chụp lấy cổ tay phải Trịnh Khắc Ỗảng, ánh bạch quang thấp thoáng. Gã vùng trụ thủ xéo đứt đầu ngón tay trở của hắn.

Trịnh Khắc Ỗảng rú lên một tiếng thê thảm. Vi Tiểu Bảo nói:

- Phải lấy máu của ngươi mà viết mới được.

Trịnh Khắc Ỗảng đau quá, toàn thân run lên như thần lảo đứt đuôi. Trong lúc nhất thời hắn không biết làm thế nào.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Người cứ nhẩn nha mà viết đi. Nếu để máu khô hết không đủ dùng thì ta lại chặt đứt ngón tay thứ hai của người.

Trịnh Khắc Đẳng vội đáp:

- Dạ! Dạ!

Khi nào hấn còn dám chần chờ. Hấn nghiêng răng nhìn đau thò ngón tay cắt viết lên mảnh áo:

- "Thiếu nợ ba trăm tám chục vạn lạng bạc. Trịnh Khắc Đẳng ký"

Hấn viết xong mười ba chữ, đau quá xuýt ngất đi.

Vì Tiểu Bảo cười lạt nói:

- Người đường đường là một vị công tử trong vương phủ mà thường ngày biếng học, viết bức văn tự nợ có mấy chữ mà xiêu vẹo, lệch lạc chẳng còn ra hình thù gì nữa.

Gã cầm lấy mảnh vật áo đưa cho Song Nhi và bảo thị:

- Cô coi lại xem ngân khoản có thiếu chữ nào không rồi hãy cắt đi. Thằng cha này man trá giả dối quyết hết chỗ nói. Không chừng hấn viết bởi đi mấy lạng.

Song Nhi cười đáp:

- Ba trăm tám chục vạn lạng bạc. Đủ rồi đây.

Thị nói xong gấp mảnh vật áo cho vào bọc.

Vì Tiểu Bảo nổi lên tròng cười ha hả. Gã vung cước đá vào hàm dưới Trịnh Khắc Đẳng, quát lên:

- Cút con bà mày đi!

Trịnh Khắc Đẳng lộn người lăn mấy vòng ra xa.

Hai tên vệ sĩ vội lại đỡ hấn dậy, buộc vết thương nơi ngón tay rồi chia nhau cõng Trịnh Khắc Đẳng và Phùng Tích Phạm đem xuống cái mủng nhỏ bơi ra khơi.

Vì Tiểu Bảo đang cười vang không ngớt, đột nhiên gã nhớ tới sư phụ bị thảm tử, không nhìn được lại khóc rống lên.

Trịnh Khắc Đẳng chờ mừng chèo ra xa mấy chục trượng cho bớt nỗi kinh hoàng rồi lên tiếng:

- Chúng ta đến đoạt lấy con thuyền lớn kia rồi chạy ra khơi. Chắc bọn nam nữ chó má trời đánh không chết kia chẳng thể đuổi kịp được.

Nhưng chèo mừng lại gần mới thấy trên thuyền lớn đã mất hết bánh lái, lại chẳng có cột buồm. Nhất nhất những đồ ứng dụng chẳng còn vật gì.

Phùng Tích Phạm hẳn học nói:

- Những quân chó má đó cất hết đồ dùng đi rồi.

Lão đưa mắt ngó ra mặt biển mông mênh, sóng vỗ bờ bờ mà con mung nhỏ không có lương thực cùng nước uống thì làm sao ra khơi được.

Trịnh Khắc Đẳng nói:

- Chúng ta quay lại năn nỉ bọn chúng cho mượn thuyền. Nhiều lắm là gã bắt mình viết nợ thêm ba trăm tám chục vạn lạng nữa là cùng chứ gì?

Phùng Tích Phạm đáp:

- Bọn chúng chỉ có một con thuyền, khi nào chúng chịu cho mượn? Chẳng thà bọn ta chịu chôn mình nơi bụng cá còn hơn năn nỉ tên tiểu tặc.

Trịnh Khắc Đẳng nghe lão nói bằng một giọng kiên quyết, không dám trái ý, đành buông tiếng thở dài, hạ lệnh cho hai tên vệ sĩ chèo mừng ra khơi rồi muốn đến đâu thì đến.

Bọn Vi Tiểu Bảo ngó thấy chiếc mung nhỏ của Trịnh Khắc Đẳng bơi lại gần thuyền lớn rồi phát giác ra thuyền này không thể chạy được rồi lại bơi ra xa. Ai nấy không nhìn nổi, bật lên tràng cười khoái trá.

Tô Thuyên thấy Vi Tiểu Bảo chột khóc, chột cười. Rút cục gã vẫn chưa quên được nỗi đau mất sư phụ. Mụ muốn pha chuyện khôi hài cho gã cao hứng, liền hỏi:

- Nhị công tử nhà họ Trịnh cực kỳ man trá. Hiển nhiên hẳn muốn đoạt con thuyền lớn của chúng ta. Cái đó đủ biết là hẳn có viết văn tự cũng là làm cho qua lúc này. Tiểu Bảo! Ba trăm tám chục vạn lạng bạc tiền nợ của đệ đệ, ta xem chừng nhất định hẳn ăn quyt rồi.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ cũng tiêu liệu hẳn không trả món nợ đó đâu.

Tô Thuyền cười nói:

Vậy ra là đệ đệ là người liệu sự có tiên kiến rất sáng suốt. Lúc nãy hẳn đem vợ của đệ đệ bán cho đệ đệ với giá một vạn lạng để thanh toán nợ cũ, đệ đệ chẳng cần suy nghĩ gì nữa, mở miệng ưng chịu liền. Đệ đệ thương yêu A Kha muội tử đến điên đảo thần hồn. Giả tỷ Trịnh Khắc Đẳng có đòi đệ đệ phải trả muôn vạn lạng bạc ta chắc đệ đệ cũng gật đầu liền.

Vi Tiểu Bảo đưa tay áo lên lau nước mắt, cười đáp:

- Hẳn mà đòi như vậy, tiểu đệ cũng chẳng thêm suy hơn tính thiệt làm cóc gì, cứ việc ưng thuận rồi thủng thẳng sẽ tính lại sau.

Phương Di cười hỏi:

- Về sau tại sao đệ lại nghĩ ra được là mình bị thua lỗ nhiều.

Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Giết Phong Tế Trung rồi trong lòng tiểu đệ bình tĩnh lại không còn lo lắng gì nữa. Đột nhiên đầu óc trở lại sáng suốt.

Nguyên gã trước nay tuyệt không nghi ngờ gì Phong Tế Trung, có điều trong thâm tâm gã luôn ngấm ngấm cảm thấy tựa hồ bên mình ẩn nấp mầm họa rất lớn mà không biết mầm họa đó là cái gì? Gã chẳng thể phát giác mối lo sợ canh cánh bên lòng ở đâu mà ra.

Sau khi Phong Tế Trung chết rồi, Vi Tiểu Bảo khác nào cất được gánh nặng, gã khoan khoái vô cùng tự nhủ:

- "Ta khiếp sợ tên ác tặc này đến nỗi thậm chí mình chẳng biết mình là ai nữa".

Mọi người vừa trải qua một cơn nguy hiểm cực kỳ trọng đại. Lúc này bao nhiêu cường địch người chết đã chết rồi, kẻ sống cũng trốn đi xa, trên đảo thái bình vô sự. Nhưng tinh thần vừa được cởi mở, ai nấy đều cảm thấy mệt mỏi.

Vì Tiểu Bảo hiện giờ tưởng chừng như hai chân đeo nặng ngàn cân. Gã không chống nổi nữa, phải nằm lăn ra bãi cát mà nghỉ.

Tô Thuyên giải khai huyết đạo sau lưng cho Vì Tiểu Bảo vì gã đã bị Phong Tế Trung điểm vào lúc trước.

Bóng tịch dương phản chiếu xuống làn nước mênh mông. Trên mặt biển ánh vàng lóng lánh khác nào hàng vạn con kim xà nhảy múa. Phong cảnh thật là tuyệt mỹ.

Quần nữ cũng ngồi cả xuống ngắm cảnh nghỉ ngơi.

Chẳng bao lâu Vì Tiểu Bảo bắt đầu nổi tiếng ngáy pho pho. Tiếp theo quần nữ cũng kể trước người sau kể tiếp nằm lăn ra ngủ thiếp đi.

Sau chừng hai giờ, Tô Thuyên tỉnh dậy trước. Mụ vào căn nhà nhỏ làm cơm canh rồi gọi mọi người vào ăn.

Trong đại đường cắm hai cành thông lớn, cháy sáng rực cả căn nhà.

Tám người ngồi thành vòng tròn ăn cơm. Xong bữa, Phương Di, Song Nhi thu dọn chén bát cất đi.

Vì Tiểu Bảo liếc mắt nhìn Tô Thuyên, Phương Di, Công chúa cho đến Mộc Kiếm Bình, Song Nhi, A Kha, Tăng Nhu cả thấy bảy cô, mỗi người một vẻ. Người thì dong nhan điểm lệ, nàng thì nét mặt nhu mì. Có cô thái độ đoan nghiêm, có cô mồm miệng hoạt bát. Ai cũng có điểm dễ thương khiến lòng gã vui sướng không bút nào tả xiết.

Hiện giờ hẳn tha hồ mà kể lỵ tựa hồng, trong lòng bình thản, so với ngày trước ngủ chung với bảy cô trên giường lớn tại Lệ Xuân viện vừa sờ soạng, vừa hồi hộp, phong vị ngày nay khác hôm xưa rất xa.

Gã hả hê cười nói:

- Ngày trước tiểu đệ đặt tên cho hòn đảo này là Thông Cật đảo vì nghĩ đến chuyện đánh bạc và đánh giặc, muốn ngồi đây để "ăn hết". Té ra mình có tiên kiến rất sáng suốt. Các vị bảy người muội tử đều làm vợ tiểu đệ, thì ra trong cõi mênh mang dường như ý trời định trước, muốn trốn lánh cũng không được. Từ nay

tám người chúng ta ở trên đảo Thông Cật này, vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề.

Tô Thuyên gạt đi:

- Tiểu Bảo! Tám chữ "vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề" có điều bất tường. Dê dê không nên nhắc tới nữa.

Vì Tiểu Bảo tỉnh ngộ. Gã biết mục không muốn nói đến bất cứ thứ gì liên quan tới Hồng giáo chủ.

Gã vội đáp:

- Phải đó! Phải đó! Tiểu đệ thật hồ đồ cứ nói nhăng nói càn.

Tô Thuyên vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Hai tên địch là Thi Lang và Trịnh Khắc Đẳng trở về Trung Nguyên rồi chắc còn đem quân tới báo thù. Chúng ta chẳng thể ở lâu trên hòn đảo này được.

Mọi người gật đầu khen phải.

Phương Di hỏi:

- Thuyên tử tử! Theo ý tử tử thì chúng ta nên đi đâu bây giờ?

Tô Thuyên nhìn Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Vụ này phải nghe theo chủ ý của Chí Tôn Bảo mới được.

Vì Tiểu Bảo cười hỏi:

- Thuyên tử tử kêu tiểu đệ bằng Chí Tôn Bảo ư?

Tô Thuyên cười đáp:

- Không phải Chí Tôn Bảo thì sao lại "ăn hết" được?

Vì Tiểu Bảo cười khanh khách nói:

- Trong danh tự tiểu đệ có chữ Bảo, tưởng chỉ là những đôi "Bảo" nhỏ nhỏ như đôi Ngũ, đôi Bản đấng đôi Phấn tăng chi chi mà thôi, không ngờ lại là Chí Tôn Bảo.

Gã thấy quần nữ dương mắt lên nhìn mình để chờ câu trả lời liền ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Về Trung Nguyên thì không được rồi. Đảo Thần Long thì gần đây quá. Phải kiếm nơi nào thanh thoi vui thú mà không người lai vãng mới yên tâm được.

Những nơi hoang vắng chưa chắc đã là nơi vui thú. Vui thú phải là nơi người ở đông đúc, phồn hoa đô hội. Huống chi trong thâm tâm Vi Tiểu Bảo vui thú của gã là đánh bạc, là coi hát bội, là nghe thầy đồ nói chuyện cổ tích, là những trò chơi lật vật, nhậu nhẹt, là những cô gái đẹp, càng nhiều càng hay.

Ngoài những vị mỹ mạo cô nương bên mình gã cũng đã nhiều và đều vào hạng khá cao quý. Nếu muốn có những người tương đương phải tới tận Bắc Kinh, hay ít ra là Thương Châu nổi tiếng phồn hoa, còn thì quyết chẳng có chỗ nào làm cho gã phỉ dạ.

Vi Tiểu Bảo nghĩ tới những nơi phong lưu nhiệt náo, chợt động hiếu tâm hỏi:

- Chúng ta ở với nhau ở đây kể ra cũng cực kỳ thú vị. Nhưng không hiểu gia mẫu một mình cô đơn tro tro, hiện tình ra làm sao?

Quần nữ trước nay chưa ai nghe gã nói đến mẫu thân, bây giờ nghe gã nhắc đến mẹ già đều cho là gã trịnh lòng hiếu thảo, nên rất đồng tình với gã.

Tô Thuyên hỏi:

- Lệnh đường hiện giờ ở đâu?

Các cô tự nhủ:

- "Mẫu thân gã là mẹ chồng mình, cần tìm cách đi đón về đây tụ hội để phục thị lão nhân gia mới phải".

Vi Tiểu Bảo thở dài đáp:

- Gia mẫu ở Lệ Xuân viện, thành Dương Châu.

Quần nữ nghe nhắc tới Lệ Xuân viện ở thành Dương Châu trừ một mình Công chúa không hiểu chuyện, còn sáu cô mặt đỏ như giáng chiếu. Cô thì ngoảnh mặt đi, cô thì cúi đầu xuống.

Công chúa nói:

- ủa! Lệ Xuân viện ở thành Dương Châu đã có lần đệ đệ nói với ta là một nơi phong cảnh đẹp nhất thiên hạ. Đệ đệ còn hứa hẹn đưa ta tới đó du ngoạn một phen.

Phương Di cười nói:

- Gã gạt muối đó. Tin gã thì đổ thóc giống ra mà ăn. Lệ Xuân viện là một nơi không đứng đắn.

Công chúa hỏi:

- Làm sao không đứng đắn? Tỷ tỷ đã tới đó du ngoạn chưa? Tại sao nói đến Lệ Xuân viện các vị đều lộ vẻ cổ quái?

Phương Di nhin cười không đáp.

Công chúa ôm lấy vai Mộc Kiếm Bình giục:

- Hảo muối muối! Muối muối nói cho ta nghe đi.

Mộc Kiếm bình đỏ mặt lên đáp:

- Đó là...đó là một kỹ viện.

*** vietkiem.com ***